

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

8. ÉVFOLYAM.

1922.

1. SZÁM.

TARTALOM : Maurice Emilia gen.-anyánk. — B. anyánk elvei. —
Megújulás VII. — Szent hivatásunk szépsége. I. — Mária-
gyermek folyóirata. — Máriagyermekek kézikönyve. —
Humilitas n. levele. — A szeretet iskolájából. — Öröm és
írörm. — Kérdések-feleletek. — Szünöräk. — Levélszekerény.

Maurice Emilia generális anyánk.

Elképzeljük, mily megrendítő hatással volt kedves nővéreinkre váratlan elhúnytának híre. Pedig talán nem is tudják sokan, mily közel állt ő hozzánk, a magyar provincia nővéreihez, s ennél fogva mily roppant veszteség reánk nézve drága Maurice Emilia anyánk halála. Hiszen 1912-ben 10 napot töltött központi házunkban; meglátogatta több házunkat is Budapesten. A hosszú háború alatt — amíg csak lehetett — Nápolyon át ő közvetítette a levélbeli érintkezést felsőbb elöljáróinkkal. Mint generális-anya egész különös érdeklődést tanúsított irántunk, s kivált a forradalmak s a kommün szomorú napjaiban minden szenvedésünket, aggodalmunkat megosztotta velünk: sirt, imádkozott, vezekelt érttünk, hogy a jó Isten sujtó kezét föltartóztassa fölöttünk.

S mennyi szeretetet, érdeklődést, jóindulatot árultak el mindig levelei! Ha nem írhatott sajátkezüleg, sohasem mulasztotta el, hogy legalább néhány kedves, anyai, bátorító szót ne fűzzön hozzá saját, áldott kezével! A kommün rémnapjai elmúltával ntiszt. vizitátornönk részére

azonnal kieszközölte, — még pedig minden emberi számítás ellenére — hogy Párisba útlevelet kapjon. S vajjon hogyan fogadta a kiállott lelki szenvedésektől meggyötört leányát? Szó nem jött ajkára; átkarolta és vele együtt sírt. S azóta is hányszor, de hányszor érezhettük jószágos, anyai szívének meleg szeretetét, nemcsak érzelmekben, hanem még inkább tettekben!

Utolsó megnyilatkozása ennek az volt, hogy — miután személyesen nem jöhetett el hozzánk, hogy a politikai bonyodalmak folytán szétforgácsolt tartományunk ügyeiről közvetlen értesüléseket szerezhesen, — elküldötte egyik igen tapasztalt, s a társulati ügyekben jártas nővérét a ntiszt. Esseiva, Belletanche-i (Lotharingia) asszisztens-nővért, hogy az ő nevében és helyette látogassa meg központunkat s a magyar, román és cseh-szlovák területeken levő több házunkat, beszéljen az illetékes hatóságokkal, stb., hogy a jó Isten akarata szerint intézkedhessenek majd a nehéz megoldású kérdésekben.

E jószágos, szentéletű nővér tényleg körülbelül egy hónapot töltött hazánkban; s mikor december 23.-án Párisba érkezett, másnap és harmadnap részletesen beszámolt még drága generális-anyánknál útjának eredményéről. Tehát még élete utolsó napjaiban is velünk foglalkozott; szegény, megtépett tartományunk ügyeinek szentelte erőit és idejét!

De hadd közöljük Lenzbourg Kamilla nővérnek, ntiszt. Esseiva nővérünk kísérőjének levelét, amelyet december 30.-áról keltezve küldött, hogy értesítse ntiszt. vizitátor-nőnket a súlyos csapás megrendítő részleteiről.

„Nagyontisztelendő anyánk még oly nagy szeretettel fogadott mindkettőnket, mikor két nappal karácsony előtt megérkeztünk! Örömet fejezte ki tiszt. Esseiva nővérünk utazásának jó sikere és eredménye fölött. Ismételten hangoztatta, mily vigasztalására szolgál, hogy a

nővérekben mindenfelé oly nagy a hit szelleme; mert ez nyilvánult meg most is, a felsőbb elüljárók küldöttének fogadásában. Még aznap és másnap is külön beszélt vele hosszasan, minden iránt érdeklődve.

Szent karácsony ünnepén a társulati szobában tartott nagy rekreáció alkalmával jó anyánk a karácsonyi örömekről beszélt nekünk és a kis Jézusról, ki az angyaloktól vitetve kopogtat az ajtókon, hogy mindenkinek megvigye a szent karácsony kegyelmeit. „De — tette hozzá — a kis Jézus mindig magával viszi kis keresztjét is!” Vajjon sejtette-e akkor, mily súlyos kereszt nehezedik majd rövidesen az egész társulatra?!

Hétfőn, sz. István napján is résztvett még a nagy rekreáción, pedig már rosszul volt és erősen köhögött. Oly kedvesen beszélt még akkor is a karácsonyról, a szent jászolról. Elmondotta, hogy főtiszt. generális-atyánknak délvidékre kellett utaznia egyik kardinális úr temetésére, akinek általános helynöke volt azelőtt; sajnálkozott fölötte, hogy szegénynek azon a héten két éjszakát kell majd átutaznia.

A délután folyamán meglátogatta még az összes betegszobákat, kedves figyelmét és édességeket osztogatva mindenfelé. Csak este feködt le a rendes időben, s nem is kelt föl többé!

Kedden, 27.-én reggel elhívták az orvost, de ez semmi nyugtalanító bajt nem talált rajta. Este egy másikat hívtak, az vértörlést észlelt a tüdő felé, de az sem tartotta veszélyesnek. A szerdai nap folyamán sűrűn érkeztek a szolgáló-nővérek, hogy újévi jókívánataikat kifejezzék ntiszt. anyánknál; őket is még azzal bocsátották el, hogy a jó anyát bronchitisa döntötte ágyba; de remélik, hogy nemsokára felépül. Senki sem sejtette a katasztrófát. De anyánk koronája készen volt!

29.-én, csütörtökön, hajnali 3 óra tájban észrevették

a virrasztók, hogy anyánk arca elváltozott. Azonnal hívták tisztí-nővéreit és a titkár-nővéreket. Sietve mentek orvosért is, s ez ekkor már semmi reményt nem nyújthatott. Elhívták tehát gyóntatóját, s főtiszt. generális-atyánk távollétében Plançon urat, a nővérek igazgatóját. Jó anyánk nem is érezte, hogy annyira rosszul van. Mikor azt az ajánlatot tették neki, hogy miután meggyönt már, korán megáldoztatják, — megköszönte, mert, mint mondá, nincs éhgyomorral. Mikor azonban tudára adták, hogy utolsó órája közeledik, nagy örömmel vette a hírt, hogy el látják a szentségekkel és útravalóul fogadhatja Jézusát. Ez félhatkor történt meg; s ő hat óra tájban minden haláltusa nélkül, csendesesen elszenderült. Észre sem vették, mikor lélegzett utolsót.

Most ott pihen ágyán félig nyílt ajakkal, mintha beszélne még. Mily szép az ilyen élet s az ilyen halál! De milyen gyász ez az egész társulatra! Mily csapás távollevő generális-atyánkra!“

E jó atya, római útjáról a gyászeset hírére azonnal visszatérvén, körlevélben közölte leányaival a fájdalmas veszteséget.

Párizs, 1921 december 30.

Szeretett Kedves Nővéreim!

Urunk kegyelme legyen mindig velük.

Jelen levelem megerősít és hivatalosan közöl egy nagyon fájdalmas hírt. A jó Isten magához szólította a nagyontiszt. Maurice (Morisz) Emilia anyát, akit 1921 május hó 15.-én választottak meg másodízben társulatuk főnöknőjévé.

A legtöbben közülök — még Párizs tőszomszédságában is — egyszerre kapták meg betegségének hírét halálának hírével. Tényleg, nagyon rövid volt betegsége;

alig két napig tartott: dec. 27.-én, kedden és 28.-án, szerdán. December 29.-én, csütörtök reggeli hat órakor szelíden és áhítatosan visszaadta Teremtőjének szép lelkét; igazi lelkét a szeretet leányának, szent Vince és boldog Lujza leányának, akik iránt oly bensőséges tisztelettel viseltetett.

Ellátták őt mindazon lelki vigasztalással, amik átsegíthették e halandó életből az örökkévalóságba.

Mindamellett, e válságos órájában, nem fogadhatta szent Vince utódjának áldását. De Isten azért bocsátotta rá ezt a megpróbáltatást, hogy még eggyel több vonásban lehessen hasonlónvá dicső Anyjukhoz.

Tényleg távoltartott egyik egyházfejedelem temetése, akihez a hála igen szoros kötelékei fűztek. Szerdán este Montpellierben ért betegségének első híre, s másnap reggel már meghozta a sürgöny azt a fájdalmas hírt, hogy jó anyjuk befejezte áldozatát.

Nagy veszteség ez az egész társulatra nézve; de különösen nekem, akinek oly tökéletes, értelmes, jámbor és odaadó segítőtársa volt. Legyen meg az Isten szent akarata! Kérjék az Istent, hogy ő legyen vigasztalása megsiratott anyánk tisztelendő nővéreinek, aki előtte volt nagyontiszt. generális-anyjuk.

Kérem Önöket, szolgáltsanak ntiszt. Maurice Emilia anya lelkének nyugalmáért — amennyire csak lehet, minden házukban — egy szentmisét, és tartsanak egy kilencedet szentáldozásokból közösen és a déli *Da pacem* után elmondott *De profundis*-ből.

Szabványaik 9. §-a értelmében a helyettes-nővér joga a beteg vagy távollevő főnöknő helyettesítése; azért a pünkösdi választásokig őt bíztuk meg a társulat vezetésével.

Mély szomorúságomban részemre és a társulat tanácsa részére is kérem szeretetteljes imáik segítségét.

Jézus és a szeplőtlen Szűz szent Szívében vagyok
Szeretett Kedves Nővéreim

alázatos szolgája

Verdier Ferenc sk.

a m. t. m. p. általános főnök.

Boldogemlékü anyánk utolsó újévi körlevele.

Párizs, 1922 január 1.-én.

Szeretett Kedves Nővéreim!

Urunk kegyelme legyen mindig velünk.

Szent Pál — szeretettel üdvözölvén a filippieket — ezt írja nekik: *Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor rólatok megemlékezem. Mindenkor és minden imádságomban örömmel könyörgök valamennyitekért... Reménylem is bizvást, hogy aki bennetek a jót megkezdette, a Krisztus Jézus napjáig be is fogja végezni. Amint méltó is, hogy így vélekedjem mindnyájatokról, mert szívemben hordozlak titeket...*

Azt hiszem, kedves nővéreim, hogy újévi kívánságom kifejezésére a szent apostol szavaival élhetek. Hiszen nem állíthatom-e én is, úgy mint ő, hogy minden gondolatot tárgyat önök képezik? Gondjaik az én gondjaim is; szenvedéseik is az enyéme, mihelyt tudomásomra jönnek; és egyetlen imám sem száll az éghez anélkül, hogy nevéiket ne emliteném, anélkül, hogy bőséges részt ne juttatnék önöknek azokból az áldásokból, amelyekért esedezem. Nem tehetném-e még hozzá szent Pállal, hogy *ti vagytok az én örömem*; és hogy leghőbb kívánságom az, hogy növekedjenek Isten és embertársaik szeretetében, s hogy kis társulatunk mindenfelé *Jézus Krisztus jó illatát áraszsa*.

És hogyan érhetjük ezt el? Nem azzal-e, hogy törekszünk megőrizni azt az állandó lelki összeszedettséget és

szeretet, amit dicső alapítóink bölcs oktatásaikkal és folytonos jó példájukkal első nővéreink lelkébe véstek? Nem kétlem, kedves nővéreim, hogy egy új esztendő kezdetén velem együtt őszinte vágyat éreznek arra, hogy ezeket az erényeket újból fölélesszék; hogy ne másképen, mint nagylelkűségűtől duzzadó szívvel adják oda magukat újból Üdvözítőnknek; hogy jóvátégység, ami a múltban esetleg hiányos volt, és nagyobb buzgósággal dolgozzanak öntökéletesítésük munkáján. Ez a vágyunk, úgy vélem, teljesedni fog, mihelyt munkáink közben szorosabban egyesülünk a jó Istennel. Ez az egyesülés mintegy gátat vet majd a túlságos elszórakozásnak a művekben, amelyek lelkes fölkarolása — bár dicséretes önfeláldozás ürügye alatt történik, mégis — káros hatással lehet lelkükre. Az Isten jelenlétének állandó tudata észrevétlenül is összeszedettebb, szerényebb külsőt kölcsönöz lényüknek: ez pedig bizonyára a leghathatósabb apostolkodás! „Mi sem nyeri úgy meg a szíveket, mint a szerénység” — mondotta dicső atyánk. És amikor szent Pál azt írja: *A ti szerénységetek ismeretes legyen minden ember előtt*, nem azt akarja-e velünk megértetni, hogy az Istennel egyesült lélek rendezett külseje legbiztosabb eszköz arra, hogy mások épülésére szolgáljunk?

Mikor az elhunyt nővéreinkről szóló épületes följegyzéseket olvassák — meg vagyok róla győződve, — önök is helybenhagyják ezt majd, kedves nővéreim. Mint ők, mi is féltékenyen törekedjünk arra, hogy nap-nap után előbbre jussunk Isten útjain azoknak az erényeknek gyakorlásával, amelyek alkalmasabbá tehetnek minket a szegények lelki üdvének előmozdítására. Igen, oly szentül éljünk, hogy — miután lehúnytuk szemünket a földi dolgokra nézve — hitünk és reményünk tárgyát teljesen bírassuk; s hogy e földi létünk e pár szóba legyen foglalható: *Általment, jót cselekedvén!*

Azon kedves nővéreink közül, akik ebben az évben elmentek, hogy égi családukat gyarapítsák, sokan voltak, akik a szent szabályok legapróbb részleteit késő aggkorukig megtartották; másokat ifjúságuk teljes virágában ért utol halálos betegségük, és áldozatul hozták Istennek életüket, amelyet talán csak azért szerettek volna meghosszabbítani, hogy tökéletesebben szentelhessék magukat szent szolgálatának. Legyen meg az az édes reménységünk, hogy valamennyien ébereknek találtattak, s égő lámpákkal kezükben várták a Jegyes hívó szavát. Mindamellet sokat imádkozzanak értük és emléküik szolgáljon bátorításul további küzdelmeinkben. Ne feledjük: *A mennyország előszakot szenved*“.

Mindenkor esedezve kérem imáikat főtiszt. generálisatyánkért és igazgató-atyáinkért. Azt se feledjük, kedves nővéreim, mi a hálatartozásunk Isten előtt szent Vince fiai iránt, akik lelkünk vezetői. Kérem, ne válasszák szét áhítatos megemlékezésükben a római anyát (Maurice Mária nővért) a párizsitól; mindketten ugyanazzal a jóindulattal könyörögnek Istentől áldást és kegyelmet szándékaikra és műveikre.

Kedves tiszt- és titkárnővéreim őszinte szeretetükről biztosítják Önöket és szintén számítanak buzgó imáikra.

Jézus és a szeplőtlen Szűz szeretetében vagyok mindenkor, Szeretett Kedves Nővéreim

alázatos szolgálója és őszintén szerető

Maurice Emilia nővére,

a sz. m. l. a sz. b. sz.

Boldog Lujza Anyánk elvei.

31. Szelidség.

1. Nagy szelidségben és alázatban dolgozzunk együtt Isten művén; ez az igazi, tartós erény.

2. Szelidséggel mindenkit és mindent megnyerhetünk; az ellentétes hibával pedig még azt is elveszíthetjük, amit már megnyertünk.

3. Életünk minden körülményében igyekezzünk megőrizni lelkünk egyensúlyát és benső békéjét.

4. Az Isten szerelmére kérem önöket, nagy szelidséggel bánjanak a szegényekkel és igyekezzenek úgy szavaikkal, mint tetteikkel is kielégíteni őket. Könnyű lesz ez, ha nagy tisztelettel viseltetnek embertársaik iránt; a gazdagok irányában azért, mert fölöttük állnak; a szegények irányában pedig azért, mert uraik.

5. Isten nevében kérem, szeressék az alapos erényeséget, kivált az alázatosságban és szelidségben.

6. Nagy szelidséggel szolgáljanak a mi urainknak, a szegényeknek.

7. A szegények szolgálói vagyunk; e hivatásunk arra int, hogy szelidséggel, alázattal és elnézéssel legyünk mások iránt.

Megújulás. VII.

Újuljunk meg a szeretet erényében!

Ha a kertész eltávolította kertjéből a köveket, a gazt és a töviseket, és porhanyóvá tette a földet, már azzal is nagy munkát végzett. Kertje azonban még kopár, üres; nem nyílnak benne virágok; hiányzik legfőbb dísz és szépsége.

Mi is már sokra mentünk a szeretet gyakorlásában, ha a szeretet elleni súlyos vétkeket, kisebb-nagyobb hibákat kiirtottuk lelkünkől, vagy legalább komolyan fáradsunk kiirtásukon. Mindamellet azonban még mindig csak fél munkát végeztünk. Még sántikálunk a szeretet erényében. A tökéletességnek ugyanis két lába van: „Kerüld a

rosszat, és tedd a jót.“ A szeretetet ezenkívül még pozitív tettekben is gyakorolnunk kell. A megújulás következő cikkei tehát megmondják :

B) Mit tegyünk a szeretet érdekében ?

1. Legyünk mindenkor szívesen egymás segítségére.

Semmi sem növeli bennünk jobban a testvéri szeretetet, mint a szeretetből fakadó, szíves szolgálatkészség. Ezzel a nemes törekvéssel utánozzuk legjobban az édes Jézus munkás szeretetét, aki azt mondotta : *Az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem, hogy ő szolgáljon.* (Máté 20, 25.) A szentek is mindenkor nagy súlyt helyeztek a szeretet-szolgálatok készséges teljesítésére. Pazzisi szent Magdolna még az elmélkedésnél is többre becsülte, s így szólt : „Ha elmélkedem, Isten segít nekem ; de amikor nővéreimnek szolgálatára sietek, én segítek Istennek.“ Ezzel persze nem azt akarjuk mondani, hogy hanyagoljuk el az elmélkedést a szeretet-szolgálatok kedvéért, ha nem okvetlenül szükségesek. Mindent a maga idejében, a szent szabály útmutatása szerint. Találunk az elmélkedési időn kívül is elég alkalmat szeretet-szolgálatok gyakorlására.

Elhúnyt nővéreink életében szintén sokakkal találkozunk, akik igen buzgók és találékonyak voltak a szeretet-szolgálatok teljesítésében. Mint a szentek, úgy ők is jól tudták, hogy miként a hit, úgy a szeretet is cselekedetek nélkül holt. Nem kell ehhez sok bizonyíték. Ha valaki tudja és eltűri, hogy nővértársa rászoruljon segítségére, mert pl. nehezet cipel vagy túlsok a munkája, ő ráér és segíthetne rajta s mégsem teszi : van-e abban egy szikrányi szeretet? Hiába nyugtatja magát azzal, hogy ő szereti nővérét, nincs ellene semmi panasza ; nem ér az ily szeretet egy lyukas fillért sem !

Valljuk meg őszintén : sok házunkban már teljesen

feledésbe ment az a kölcsönös, szeretetteljes segédkezés, ami 20—30 év előtt olyan virágzó volt közöttünk ; ami oly széppé és vonzóvá tette a közös családi életet. Most már csak szórványosan találjuk ezt a szép szokást, a testvéri szeretetnek ezt a legszebb megnyilatkozását. De ahol még otthonos, ott valóban virágzó is a kölcsönös testvéri szeretet !

Nagy általánosságban bizonyos önzés és önállóság ütötte föl közöttünk tanyáját. Mindenki csak a magáéra néz. Csak az ő dolga legyen meg, a többi meg törődjék a magáéval ! Ha egyik-másik nővérnek marad, sőt bőségesen marad szabad ideje, azzal tetszése szerint rendelkezik. Olvas, sétálgat, szinte semmittevással tölti el szabad perceit ; de eszéágába se jut másnak segítségre ajánlkozni.

Ez a lelki közömbösség, a munkás és segédkező szeretetnek ez a kerülése, a legtöbb esetben a szent szabály eme félreértett tilalmából származik : *Ne avatkozzanak mások tisztségébe.* — Nos, mert ez a tilalom kényelemszeretetünknek nagyon is kedvez, egyenesen fölmentőknak tekintjük arra, hogy nővéreink segítségére legyünk. Talán még hibának is bélyegezzük a testvéries segédkezést. Ez pedig igen helytelen fölfogás, és sehogy sem egyeztethető össze a kölcsönös testvéri szeretettel. Se hogyan sem érvényesülhet a közös családi életben.

Értsük meg jól a dolgot. A tilalom, hogy ne avatkozzunk mások tisztségébe, abban áll, hogy ne bírálgassuk, ne ítélgessük a többi nővérek eljárását, cselekvésmódját. Ne akarjunk náluk más rendet, más beosztást létesíteni ; ez nem a mi dolgunk ; ehhez nincsen jogunk. De ahhoz mindig jogunk van, sőt elengedhetetlen kötelességünk is lehet, hogy szívesen segítsünk egymáson, ha időnk van és megtehetjük.

Ez a testvéries szolgálatkészség azonban korántsem

azt kívánja tőlünk, hogy saját dolgainkat elhanyagoljuk. Az első mindenkor a kötelesség. Az engedelmesség szabja meg kinek-kinek munkakörét, s ennek lelkiismeretes, pontos betöltése a legelső feladatunk. De ha elvégzett munkáink után marad még időnk, nem fordíthatjuk jobbra, mint a munkás testvéri szeretet gyakorlására, Jézusunk példáján. Szépen jegyzi meg szent Alfonz: „A mindig segíteni akaró szeretet avat minket krisztusi lelkekké.”

Ilyen krisztusi lélek volt Bernadetta nővér is; körülbelül 20—30 év előtt élt Besztercebányán, az óvodában. Óvodája mellett ellátta házi tiszttségét, a templomot és a sekrestyét is. Ezenkívül a székesegyház, a szeminárium és a házi templom összes fehérműjének vasalása és gondozása is az övé volt. E jó nővérek az volt főjellemvonása, hogy sokoldalú elfoglaltsága mellett mindig ráért másoknak is segíteni. Bármire kérték föl, az volt kedves válasza: „Ó igen, kedves nővér, én ráérek, csak bízva rám.” Ha csak szerét tehette, megelőzte kéréseiket, s pl. kivasalt nekik valamit meglepetésül. Szinte rosszul esett neki, ha egyik-másik nővér szánakozott rajta és sok dolga miatt nem merete szolgálatkészségét igénybe venni. Tréfásan csak úgy nevezték: a nővér, aki mindig ráér. Valóban csodálatos volt Bernadetta nővér munkássága! Nem kapkodott, nem szeleskedett; nyugodtan és pontosan végezte minden dolgát. Már szinte azt gondolták a nővérek, hogy az angyalok segítenek neki, mert tisztán lehetetlennek látszott, hogy egyetlen nővér ennyi mindent elvégezzen.

Ez a szinte csodaszerű jelenség a szeretetnek titka. Sokat tesz, aki sokat szeret! A szeretet isteni hatalom; akiben megvan, többre képes az, mint nyolc másik nővér szeretet nélkül.

Amint élt a jó Bernadetta nővér, úgy is halt meg, Egerben, mint a szeretet áldozata és vértanuja. Már

nagyon beteges volt. Hogy fáradhatatlan tevékenységének határt szabjanak, elüljárói néhány heti teljes pihenést rendeltek számára. Midőn azonban megtudta az orvostól, hogy nincs mentség számára, egy napig sem akart pihenni, hanem dolgozott utolsó pillanatáig. Mikor másnak segítve fölcipelt valamit a lépcsőn, vérroham lepte meg, s alig tíz percre rá, átröppent szerető lelke a szeretet örök hazájába, ahol égi koronájának legszebb ékessége bizonyára e munkás testvéri szeretete. Aki ismerte Bernadetta nővért, mindenki úgy nyilatkozott róla, hogy élő szent volt; az önfeláldozó szeretet mintaképe, a szeretet igazi leánya.

Örüljünk s ragadjuk meg készségesen az alkalmat, ha másoknak segíthetünk. Isten a szeretetnek ezt a gyakorlását már e földön is sok boldogsággal jutalmazza. Tény az: ki-ki annyiban boldog, amennyiben másokat boldogít. Az öröm, amit szerény szolgálatunkkal nővéreinknek szerzünk, hatványozott mértékben száll vissza saját lelkünkre. Jól mondotta tiszt. Angela nővérünk: „Örülni annyit tesz, mint másoknak örömet szerezni.” Szent Teréz pedig: „Akinek szívében kevés a szeretet, annak kevés az öröme is.”

Miért van, hogy sok nővér olyan életűt, kedvtelen, semmiben sem talál örömet? Onnét, mert nem szerez örömet másoknak. A maga dolgait elvégzi ugyan gépiesen, kötelességszerűen, de másra sohasem gondol, másnak nem segít. Csoda-e, ha nem hevíti a szeretet, ha lelke fázik és boldogtalan? A lélek csak a szeretet melegében érzi magát otthonosnak.

Kérdés már most, hogyan járjunk el a szeretet-szolgálatok gyakorlásában?

1. Szép és dícséretes, ha magunktól vállalkozunk mások segítésére. Gyöngéd szeretetre vall, ha magától észreveszi valaki, hogy nővére nálánál súlyosabb keresztet visel, több a munkája; és minden felszólítás nélkül,

de mindig engedelemmel, siet segítségére. Ez a részvét-
teljes szeretet indította a jámbor Veronikát arra, hogy a
keresztet hordozó Üdvözítő szenvedésén könnyítsen azzal,
hogy odanyújtott kendőjével letörülhesse vértől csöpögő
szent arcát. Csekélyke szolgálat volt ez, s mégis milyen
csodás jutalomban részesítette az édes Jézus! De ha
ennyire még nem jutottunk is a testvéri szeretetben, leg-
alább ne utasítsuk vissza a szeretet-szolgálatot, ha fölkér-
rá valaki, vagy szolgáló-nővérünk kívánja meg tőlünk. Ne
kényszerűségből segítsünk Jézus keresztelhordozásában, mint
a pogány Cyrenéi Simon. Bár őt is a megtérés kegyel-
mével jutalmazta meg az Üdvözítő, de mennyivel csodá-
sabb jelét adta volna mindenható viszonzszeretetének, ha
Simon készséges örömmel lett volna segítségére.

2. Lehetséges, hogy a testvéri segédkezés vagy az
erre való fölszólítás itt-ott áldozatunkba kerül, sőt nagyon
is nehezünkre esik. Ilyenkor ne feledjük, hogy a krisztusi
szeretetnek éppen az áldozatkészség a lényege és magva.
Ez ad neki értéket Isten előtt. Az áldozat a szeretet hő-
mérője. Ez mutatja meg, mennyire jutottunk a szeretet-
ben. Ha valaki ilyenkor zúgolódik és panaszkodik, annak
jele az, hogy szeretete a fagypontra, vagy még alantabb
áll. Mennyire megkönnyítene minden áldozatot és nehé-
séget a hit szelleme! Hogyan eshetnék nehezünkre a
szolgálatkészség, ha elgondolnók, hogy magának az Üdvö-
zítőnek segítünk! S ez valóban így is van; hiszen az
örök igazság mondotta: *Amit atyámfiai közül a leg-
kisebbnek teszték, nekem tették!*

3. Vigyázzunk arra is, hogy szeretetteljes készsége-
nkből senkit ki ne zárjunk. Mert ha csak annak a nő-
vérünknek teszünk meg mindent, akihez természetes módon
vonzódunk vagy akitől viszonzszolgálatot várunk, a töb-
bire pedig ügyet sem vetünk, — sőt ha fölkérnek rá,
akkor is ridegen visszautasítjuk: — mi más ez, mint

pogány szeretet?! Az igazi szeretet katolikus, azaz álta-
lános; kiterjed mindenkire. Sőt, ha megértjük magasztos
hivatásunkat és szent szabályainkat, éppen ellenkezőleg
kell cselekednünk. *Igyekeztek mindegyik nagy szeretettel
tanusítani társnői közül éppen az iránt, akinek termé-
szete legkevésbé egyezik az övével.* (V. 2.) És hány
ilyen tartalmas pont van szent szabályainkban, amire mi
ügyet sem vetünk! Ezek pedig azon magvak, amelyekből
hősi erények sarjadhatnak.

4. S ha már nagyobb szabású szeretet-szolgálatokra
nincsen testi-lelki erőnk s bátorságunk, gyakoroljuk leg-
alább kicsinyben a szolgálatkészséget. Amint egy kis
szikra nagy tüzet képes előidézni, úgy a szeretetnek vala-
mely csekélyke ténye is elég ahhoz, hogy fölélessze és
lángra lobbantsa a testvéri szeretet szent tüzét. S erre
bőségesen van alkalmunk a társas életben. Egy kis figye-
lem az asztalnál, pl. odanyújtjuk nővérünknek, amire
szüksége van. Ha betegen fekszik, érdeklődünk iránta,
meglátogatjuk, egy-egy szívességre ajánlkozunk stb. Hiba
az, ha ridegek, közömbösek, idegenek vagyunk egymás
iránt. Sok esetben a teljesen idegenek iránt sokkal nagyobb
áldozatkészséget tanusítunk, sokkal szeretetteljesebben
vagyunk, mint édes nővéreinkkel szemben.

5. Legyünk végül figyelmesek még egy szirtre, ame-
lyen nem egyszer szenvedett már hajótörést egyik-másik
nővérnek szíves készsége. Ne használjuk föl mások szol-
gálatkészségét saját kényelmünk kielégítésére. Egyik fiatal
nővér egyszer úgy nyilatkozott, hogy ő azért vesztette
el kedvét a szeretet-szolgálatokra, mert sokan visszaéltek
készségével. A legtöbb esetben olyan dolgokra kérték
föl, amit kiki maga is könnyen elvégezhetett volna.
Egyik-másik szinte szobaleányának tekintette, úgy hogy
saját munkáit alig győzte.

A restség és kényelemszeretet hiba és fogyatékoság;

ezt támogatni nem érny. Ilyen esetekben ne kérjük és ne is várjuk nővértársaink segítségét. De ahol szükséges s ahol tehetjük, tegyük meg örömmel Jézusért, aki egykor minden egyes szeretet-szolgálatért isteni bőkezűséggel megfizet.

Szent hivatásunk szépsége. I.

Isten, az örök, változatlan szépség, az ember teremtésekor mélyen szívébe véste a szép iránt való vonzódást. A lélek sok nemes tulajdonsága közül alig van egy is, amely nagyobb erővel és feltűnőbbben nyilatkozna meg benne, mint a szépnek szeretete és óhajta. Ami szép, az vonzóerőt gyakorol a gyermekre, az ifjúra és az aggasztánra egyaránt. Ezt a nemes vonzódást a legtöbb esetben még a bűnök sokasága sem tudja teljesen elfojtani az ember lelkében. A szép-érzék rendszerint az utolsó mentődeszka, melyen a bűnös a vétkek posványából kimenekülve, Istenhez, a halhatatlan szépséghez, ismét visszatér.

Ami szép, az boldogít is. A lélek eme feltűnő vágyódása a szép után világos jele annak, hogy az ember a szép élvezetére, boldogságra van teremtve. Az emberiség legnagyobb tömege azonban lelke romlására fordítja a szép iránt való vonzódását. Ugyanis nem a tulajdonképeni szép után, hanem csak a szépnek látszata, külszíne után kapkod. A valódi szépség helyett hiú káprázatot szeret és azt a szépséget nézi, keresi és kívánja, amely enyészetnek van alávetve, s a szentírás szavai szerint: *Lehull, mint a mező virága*. Ma van, holnap már nincs. Az ily szépség tehát nem lehet alapja az igazi boldogságnak.

A szeretet leánya nem tekint ily mulandó szépségre, mely az érzékies ember szemét elkápráztatja. Ő szent

hivatásában azt a valódi szépséget keresi, találja meg és élvezi, amely, mint az Isten, örökké tart s nem lesz az enyészet martalékává. A valóságban szépnek egyedül csak Isten mondható és az, aki erényben és tökéletességben hozzá mindinkább hasonló. Ez a meggyőződés tört ki szent Ágoston lelkéből is, mikor így kiáltott föl: „Későn ismertelek, későn szerettelek, te mindig új és mindig örök szépség!”

A szenteket és általában minden igaz, jóra törekvő lelket az örök szép iránt való hamisítatlan érzékük vonzotta ellenállhatatlanul előre a lelki élet útjain. Ha a lelki életben nem volna föltalálható a szépség, senki se hagyná el a világot; senki se lépne a tökéletesség göröngyös és tövises útjára.

Rövidke összehasonlítás a világi és a lelki élet között csakhamar meggyőz bennünket, hogy az igazi szépségek valóságos kincsesbányái nem a világ hiúságaiban, múlt örömeiben találhatók föl, hanem elsősorban az Istenben elrejtett, Istenért föláldozott életben. Fordítsuk tehát mi is lelki hasznunkra és előmenetelünkre ezt a szent hivatásunkban rejlő kedves vonzóerőt; fejlesszük a szép iránt való érzékünket és hajlandóságunkat. Kutassunk szent hivatásunkban mi is a szép után. Lebbentsük föl a fátyolt, mely ezt természetes szemünk előtt eltakarja. Örüljünk a sok szépnek, mely benne föltalálható és így szeressük meg mindig jobban és bensőségesebben hivatásunkat s általa Isten, aki csak azért adta azt nekünk, hogy őt, az örök szépséget annál könnyebben és biztosabban megtaláljuk.

Találjanak rá ez örömekre, e néhány cikkecske nyomán, kivált azok a kedves nővéreink, akik a szent hivatásban semmi szépet sem látnak; akik lépten-nyomon csak nehézségekkel, lemondással és áldozatokkal találkoznak s ezek inkább visszataszítólag, mint vonzólag hatnak rájuk.

Mi szép tehát szent hivatásunkban? — A szent hivatás már a maga egészében is remekműve az isteni irgalomnak; a szenvedő emberiség javára s a kiválasztott lelkek megszentelésére létesítette. De szép e remekműnek minden részecskéje is. Szépek a szent szabályok, szépek szokásai, szépek lelkigyakorlatai, alapítóinak szelleme, melyet tőlük maradt irataikból árasztanak reánk. Egyszóval, mikép a művész képén minden egyes ecsetvonás művészi, épúgy a szent hivatásban is minden szép, ami alkotja s ami rávonatkozik.

Legszébb azonban maga a szeretet leánya, aki e szép hivatásban él, belőle táplálkozik, aki hivatása magaslatán áll, aki, mint maga az Úr Jézus, az önfeláldozásnak, önfeledésnek, az isteni és felebaráti szeretetnek eszményképe, akit a világ megcsodál, de megérteni nem tud. Ilyen szépnék ecsetelte egyik jezsuita páter lelki leánya előtt a szeretet leányát, midőn így írt neki: „A szeretet leánya Krisztus evangéliumának legszebb virága. Nálánál édesebb gyümölcsöt nem termelt az anyaszentegyház fája az emberiség javára.“ — A festőművész is, ha vonzó képet akar alkotni, szívesen veti vászonra a szeretet leányának alakját, amint a csecsemőket gondozza, a betegeket ápolja, stb. Szent Vince is így kiáltott fel egy alkalommal: „Nincs szebb égen-földön a szeretet igazi leányánál!“

De vajjon mi vet rá oly titokzatos fényt, mi teszi hivatását Isten és emberek előtt oly széppé, oly vonzóvá, holott csak azt teszi sokszor, amit sok világi egyén is megtesz az emberiség szolgálatában? . . .

A világiak csak a földet, az önérdeket, a pénzt, hasznot, a természetes hajlamok kielégítését, stb. keresik. A szeretet leányát ellenben magasabb szempontok irányítják, ha igazán a hit és szent Alapító szellemében teljesíti hivatását. A kegyelem és hivatási erényeinek köntösében egy második Krisztus ő, aki a szenvedő emberiség minden

egyénében nem az embert, hanem Isten képmását látja s önfeláldozó életével mindenkit üdvözíteni akar; mert sz. Pállal ő is azt mondhatja: *Minaenkinek mindene lettem, hogy mindnyáját megnyerjem Krisztusnak.* Hogy azonban a világ hálátlansága és a természet ellenkezése meg ne tévessze és buzgóságát le ne lohassza, minden szegényben magát az Üdvözítőt látja, aki azt mondotta: *Amit atyámfiai közül a legkisebbnek tesztek, nekem tettétek.* Ő nem az embert, hanem Isten fiát, az édes Jézust istápolja, gondozza, ápolja a betlehemi jászoltól keresztaláláig. Azért Jézus az, aki fényt és dicsőséget áraszt a szeretet leányára és hivatására.

Aki komolyan megfontolja mindezt, nem talál-e benne szépséget? Amint a fölkelő nap elüzi az éj sötétjét és arany sugarai dicsfényvel övezik az egész természetet, s minél magasabbra emelkedik az égboltozaton, annál ragyogóbban, tündöklőbbben mutatkozik: úgy teszi Jézus, a dicsőség Napja, is széppé, mennyei fényben ragyogóvá szent hivatásunkat. Minél jobban ismerjük Jézust halhatatlan szépségében s minél inkább felfogjuk, hogy hivatásunk mily bensőséges összeköttetésbe hoz minket vele, annál szebbnek találjuk azt és annál boldogabbak vagyunk benne. Ez a szépség az igazi, tartós boldogságnak alapja; mert nem múlik el, s nincs benne sem bánat, sem keserűség.

Szép a szeretet leánya, de szépek a művek is, melyekben foglalatoskodik.

1. A bölcsőde.

Keressük fel őt elsősorban a betlehemi istállóban, azaz: a bölcsődékben s a kórházak csecsemő-osztályain.

Mi szépet lát itt a belépő? 10—20 síró-rívó csecsemőt, 20—30 csúszó-mászó, maszatos kis teremtményt. Mily ügyefogyottak, tehetetlenek; mindenben segítségre szorulnak! Még ülni, állni, járni, enni is alig tudnak!

Nem egyszer hosszú, keserves nótákat zenélnék fülébe, úgy, hogy e vegyes koncertben saját hangját is alig hallja; majd megsiketül!

Egy kevésbé önfeláldozó anyának egy pólyásbaba, egy-két kicsiny gyermek is nem egyszer esik terhére; türelmetlen, ideges, ha lármát csapnak a kicsikék. A szeretet leánya pedig napestig ott van a 20—30 apró gyermek között. Még hozzá idegenek gyermekei. Csitítja, ápolja, gondozza őket, nem is egy napon át, hanem egész héten, hónapon, éveken keresztül!

Szépnek mondható-e az ily élet, az ily tisztesség? . . . A hívő lélek, az édes Jézust szerető szív kimondhatatlan sok szépet talál benne. Alig van munkakör szent hivatásunkban, melyben kevesebb kielégítést talál a természet, mint a csecsemők gondozásában. Maguk a kicsinyek a nehéz, szinte lealázónak látszó szolgálatokért épen nincsenek elismeréssel, sőt néha még a szülők is hálátlansággal fizetnek. Épen ezért nagy dolog, dicső dolog az, ha valaki az örök jutalom reményében, Isten iránt való tiszta szeretetből, kitartással, örömmel szenteli testi-lelki erejét a kicsinyek gondozására. Szép az ily önzetlen szolgálat Isten, a menny lakói, de még a gondolkozó ember előtt is.

De még szebb ez a tisztesség a hit szellemében tekintve! A szeretet leánya a bölcsődékben állandóan kis angyalkák, apró szentek körében időz. Minden kicsike a Szentlélek élő temploma. Ártatlan tekintetükben a tiszta lélek halhatatlan szépsége tükröződik vissza. Sok szent s a szeretet sok buzgó leánya a betlehemi Kisdedet tisztelte és szerette bennük. Kedves mosolyukban a Gyermek-Jézus mosolyát látták, akinek szeretete bőven kárpótolja őket minden fáradtságukért. Ok is, mint maga a szűz Anya, csakugyan a Gyermek-Jézus szolgálói. Némelyekben annyira él ez a hit, hogy — mint Franciska nővérrel, b. e. Kieffer anyá-

ról és másokról is olvassuk — alázattal és áhitattal csókolták meg a kisdedek lábait.

Elgondolható az is, hogy e kicsinyek őrzőangyalai mily örömmel röpdösnek a jó nővér körül, aki védeenceiket ily szeretettel gondozza. Ha a kicsikék nincsenek is elismeréssel, ők bizonyára minden egyes szolgálatért kezet csókolnak neki s arany betűkkel jegyzik fel elrejtett tetteit az Élet könyvébe. S ha kis ápolójai közül is égbe röppen egyik-másik, mily hálás szószólója és védője lesz majd Isten trónja előtt!

Egy lélek bevonulását a mennyországba egyik festőművész úgy ábrázolta, hogy előtte számtalan kis angyal rózsákat szórt útjára. Ilyképen fogadják majd a szeretet leányát is kicsinyei, ha majd egykoron átköltözik a szentek fénylő seregébe. Ott a menny kapujánál már nem sírással, hanem öröm-glóriával várják őt; a sok apró szolgálatból készült rózsákat hintik útjára, s úgy kísérik betlehemi kisded Királyuk elé, aki földi életükben bennük rejtőzött. Nem szép, nem dicső-e mindez?

A szeretet leánya a kis gyermekek ápolásával az emberiségnek is nagy szolgálatot tesz. A szegény családokat anyagi helyzetükben támogatja, mert lehetővé teszi az anyáknak, hogy kenyérkereset után nézhessenek.

A kicsinyek gondos ápolásával pedig sokban hozzájárul, hogy erőben és egészségben gyarapodjanak s a később rájuknehezedő bajoknak ellenállhassanak. Az ő gondos szeretete nélkül talán sok elsatnyulna, elpusztulna közülök. Isten előtt tehát érdemet szerez abból a jóból is, amit ápolat kicsinyei felnőtt korukban gyakorolnak.

Szükséges tehát, hogy lelkiismeretes pontossággal, körültekintéssel, valóban szerető anyai szívvel teljesítse mindennemű kötelességét anyagi munkakörében. Ajánlja kicsinyeit gyakran a Kisded Jézusnak. S mihielyt kis értelmük annyira megnyilatkozik, hogy beszélni kezdenek,

ismertesse meg velük isteni Testvérkéjük, az édes Jézus szent nevét, csöpögtesse szívükbe szeretetét, hogy az záloga legyen örök üdvösségüknek.

Ne feledkezzék meg imáiban azokról sem, akik védőszárnyai alól kikerültek, hogy ők is mind üdvözüljenek és egy se vesszen el azok közül, akiket reabizott az Úr!

Máriagyermek folyóirata.

Szép kéressel köszöntök be hozzád az új esztendő hajnalán, kedves Központi lapocska! Még pedig Máriaegyletünk nevében jövök; tehát nagyon remélem, hogy nemcsak elolvasod e sorokat, hanem segítsz is rajtunk.

Tudod, sokszor fájlaltam már, hogy a mi szegény Mária-gyermekeinknek miért nincsen olyan helyes lapjuk, mint *Das Marienkind*? Aztán eszembe ötlött, vajjon jó szíved nem adna-e sajátodból havonta 1—1 oldalt a kis Egyletnek, illetve a vezetőknek? De csakhamar rájöttem, hogy ez megint nem az, amit szeretnék; mert hiszen nem juthat a Máriagyermek kezébe.

Pedig milyen szükséges volna, hogy itt is legyen olyan egységes vezetés, mint pl. a Szívgyárdánál. Miért halad, fejlődik ez annyira és olyan eredménnyel? Azt hiszem, csakis a jó megszervezésnek köszöni; a központnak, ahonnan kiindul minden mozgató, irányító erő, s ahová viszont befut az egyes mozzanatokról a beszámolás. És ha nem volna meg hivatalos lapjuk *A Szív*, azért kellene megszerkeszteni, hogy ezt a folytonos kapcsolatot állandóan ébrentartsa. Sok erő rejlik ebben a kis lapban.

Vagy ha nézem a *Máriakongregáció* című folyóiratot, nem tehetek róla, de valahogyan fáj, hogy miért kell a mi jó Máriagyermekünknek ilyenféle kedves lapot nélkülözniük? Pedig talán akadnának a mi jó főtiszt. uraink

között is Laci bácsik, akik egy-egy levelet vagy más cikket megírnának?!

Aztán most már évek óta nélkülözzük a kézikönyvet s úgy látszik, nem sok a remény, hogy egyhamar megjelenjen. Mennyit pótolna egy kis lap ebből a szempontból is.

Gondolj azokra, akik akár az iskolák elvégzése után, akár más okokból elkerülnek onnan, ahol Máriaegylet van, de azért szeretnék valahogyan megtartani a kapcsolatot, s el is végzik hűségesen az előírt imákat, erénygyakorlatokat. Ámde senki sincs községükben, akivel az Egyletről beszélhetnének; milyen jól esik aztán, ha időközönként kapnak egy kis buzdítást, hírt, fölvilágosítást. Érzik, hogy tartoznak valahová: van, akihez kérdéseikkel fordulhatnak; tudják, hogy vezetik őket. A kis lap közölné, hogy az egyes csoportokban mikor mondanak pl. szentmisét a tagokért, vagy mikor tartanak lelkigyakorlatot, tagfölvételt, ünnepséget stb.

Azt kérdezed talán, mit akarok hát voltaképen?! Mi köze ehhez a Központi Lapnak?!

Megmondom. Azt az egyet kérem tőled nagyon szépen, kérdezd meg olvasóidtól, főképen azoktól, kik olyan intézetekben, kórházakban vannak, ahol szintén van Máriaegylet, örülnének-e ők is ilyen kis lapocskának? Volnának-e előfizetők s körülbelül hányra lehetne számítani? Hajlandók lennének-e beküldeni adatokat a lap számára? Nemcsak a k. nővérekre gondolok, hanem akár maguk a Máriagyermek is fordulhatnak kérdésekkel a laphoz, melyekre a szerkesztői üzenetek felelnének. De önálló próbálgatásokat is küldhetnének be. Hány helyen van igazán buzgó, lelkes igazgatója az Egyletnek; bizonyosan szívesen ír itt-ott néhány sort?

És ha mindezekre kedvező felelet érkeznek... most, most figyelj nagyon, mert tulajdonképen itt a bökkenő!

Mint testvér, a te szerető támogatásoddal nem volna-e lehetséges a megindítás?! Ne mondd, hogy nem teheted; hiszen Te már nagy vagy, s a nagyoknak kell a kisdedeket támogatni. Erős is vagy! Kiállottál már sok nehéz próbát, kiheverted már a kommunizmust is; hát légy jó nagy testvér, vedd szárnyaid alá az életre kívánczó kisebbet és vezesd szeretettel legalább addig, míg a maga lábán is tud járni. Merem a kis Magyarország összes Mária-egyleteinek nevében ígérni, hogy nem lesz hálátlan a gyermek. Téged pedig, hidd el, nagyon meg fog áldani a szep. Szűz, mert hiszen Ő volt az, ki határozottan kívánta, hogy mi nővérek foglalkozzunk a fiatal lányokkal a Mária-egyletben.

Nemsokára 100. évfordulója lesz a jelenésnek. Mily szép volna, ha addigra igazán felvirágoznának nálunk is a különálló kis csoportok, s a nagy jubileumot erős, egy-séges, kipróbált gárda ülné meg országszerte! Hiszem, hogy egy kis folyóiratnak nagy része lenne a föllendülésben.

Természetesen az anyagiakra is kell gondolni. Ebben is nagy tapasztalatod van már, s bizonyára hamar meg tudod mondani, mekkora tőkét kellene belefektetni? Légy szíves közöld ezt is, hogy az egyes csoportok mindjárt lássák, mennyivel járulhatnak hozzá. Egyelőre legalább, nem gondolok valami nagy terjedelmű lapra. Szinte elég 4—8 oldal is; sokat lehet erre is írni. A fő, hogy a jó k. nővérek nagyon sok előfizetőt tudjanak toborozni. Bele kell vonni azokat is, akik már elmaradtak az iskolából, máshová költöztek.

Gondolkozhatnánk azon is, mi lenne a legjobb cím? Talán *Máriagyermek*? Aztán milyen időközökben jelenjék meg? Úgy gondolom havonta, de július—augusztusban is, ellentétben a többi hasonló folyóirattal, melyek a két nyári hónapban csaknem kivétel nélkül pihennek. Pedig

szerény véleményem szerint, inkább kétszer, mint egyszer sem, volna szükség éppen ebben az időben arra, hogy a leányok kapjanak egy kis jó irányú lelki táplálékot. Nem kell talán sokat magyarázni, úgyis tudjuk, hogy a szün-időben nagyobb a szabadság, több az idő olvasáshoz is, s szereznek maguknak sokszor nem éppen jó könyvet is a leányok, csakhogy ne unatkozzanak. Sokat elháríthat egy kis folyóirat, mely olyan tartalmú és hangulatú, hogy mindig örömmel és vágyódással várják már előfizetői.

Ismered az *Örökimádás* folyóiratot? Most kelt újra életre 4 oldalon; évi előfizetési díja 30 K; ellenben a „Jézusom Öröömöm“ 16 oldalon jelenik meg, évi 25 K-ért. Ezt csak tájékoztatásul írom, mert körülbelül ilyenféleképpen gondolnám a mi kis lapunkat is, de egészen egyszerű, szöveges borítólapal. Ez olyan lehetne mint a tied.

Nagyjából tehát elmondtam, mit szeretnék. Most már a te jó szíveden múlik a többi, amelybe reménységgel és szeretettel ajánlja az egész ügyet

1922 első szombatján *egy buzgó olvasód.*

A Közp. Lap válasza.

Kitünő gondolat, az bizonyos. Sokan emlegették már. Egyesek már a megindítás gondolatával is foglalkoztak, mert mindenki nagyon érzi egy ily hatalmas összekötő kapocsnak, ily élet-esszenciának szükségességét, hogy új életre keljenek, új buzgóságra éledjenek az egyes helyeken szinte már csak külsőségekben létező Mária-egyesületeink.

De egy ilyféle, bármily szerény és kicsiny folyóirat megindításához sok minden kell.

1. Mint tapasztalt lapkiadóktól értesültünk, legalább 3—4000 előfizetőre lenne szükség, hogy rá ne fizessünk a lapra. Már most azt kellene tudnunk, vajjon a fent- említett terjedelemben, kb. évi 30—40 K előfizetési ár-

ban, hány előfizető leánykát tudnának összegyűjteni kedves nővéreink, beleszámítva esetleg a kimaradt, eltávozott vagy férjhez ment Máriagyermekeket is, akik talán szívesen járatnák? Erre a kérdésre valamennyi házunkból, ahol van Mária-egyesületünk, választ kérünk.

2. A lap szerkesztéséhez állandó munkatársakra van szükség és pedig leginkább azon ftdő urak sorából, akik vezetik az egyesületeket. Kérdezzék meg tehát egyesületük ft. igazgatóját, vállalkozik-e arra, hogy pl. évenként 2—3—4-szer is, beküld egy-egy oktató cikket, esetleg értekezést vagy egy-egy eredeti elbeszélést, színdarabot stb., mindig szem előtt tartván a lapocska célját és rendeltetését, azaz a szeplőtelen Szűz tisztelésének és utánzásának terjesztését, előmozdítását. Legalább is kezdetben, amíg a nyomda-árak lényegesen nem változnak, szó sem lehet a cikkek honorálásáról; évek multán arról is lehet beszélni. Ha akad ily lelkes ügybarát, aki munkatársul ajánlkozik, legjobb lesz, ha sajátkezű levélben biztosítja erről a központot. Akár főtisztelendő atyánknak, akár szerkesztőségünknek címezhetik levelüket.

Sőt még ez sem elegendő biztosíték. Legjobb volna előre beküldeni az új folyóirat számára készített dolgozatokat. Ha vagy félévi anyag együtt van már a vezércikkekből és elbeszélésekből, akkor bizvást megkezdhető a szerkesztés, ha az anyagiról is van már gondoskodás.

3. Kedves nővéreinknek is el kell rá szólni magukat, — s ez a legnehezebb oldala a dolognak — hogy szorgalmasan beküldik egyesületük életéből az épületes eseteket, életrajzokat, ünnepeket, fölvételeket stb., ami a többit is érdekelheti. Azért mondom, hogy ez a legnehezebb dolog, mert tapasztalatból tudom, mennyire nem szeretnek írni nővéreink. Hiszen ha levelet írnak k. szülőiknek, még akkor is boldogabbak, ha legalább a címet mással irathatják!

Lám, most tehát tőlük függ, megindulhat-e, mondjuk: *január*ra folyóiratunk, avagy sem. De én amondó vagyok, hogy még ennél az igen hasznos és szükséges folyóiratnál is sokkal szükségesebb, sőt égetően sürgős a

Mária-gyermekek kézikönyve.

Ezt bizonyára mindenki elismeri. Jajgatnak, könyörögnek is érte igen sokan, de kevesen és keveset *tesznek* érte, hogy kinyomtatása lehetővé legyen.

Majd kissé megmagyarázom, hogyan áll az ügye, s miért nem nyomtathattuk ki eddig.

Ha valamely könyv annyi példányban készül, hogy az a kiadónál később bármikor megrendelhető, akkor 33%-kal drágábban számítják, mert a könyvkiadói útra kerül.

Ha azonban csupán annyit nyomtattatunk belőle, amennyi meg van rendelve, úgy, hogy az egész mennyiség egyszerre szétküldhető, e 33% ráfizetés elmarad s annnyival olcsóbb lesz a könyv.

Kedves nővéreink részéről eddig, sajnos, mindössze csak 1000 példányra jött megrendelés. Ez nagyon kevés; legalább 3000 példányban kell a könyvet kinyomtatni.

Tehát legalább annyi példányt kell *már most* megrendelniök, mert ezen esetben majdnem felével olcsóbb lenne az imakönyv.

Eddig pár ezer korona gyűlt össze az egyes házakból a Mária Könyvre. Ft. atyánk óhajtja tudni, hogy ezen összegek megrendelések-e a Mária-könyvekre, avagy adományok? Ezért kéri, hogy azon házak, amelyek eddig e célra pénzt adtak, mielőbb nyilatkozzanak, vajjon megrendelés-e ez, avagy adomány. Akik márc. 1-éig nem nyilatkoznak, beküldött összegük adománynak vétetik és későbbi reklamációnak nem lesz helye.

Azt üzeni tehát főtisztelendő atyánk, hogy rendeljen

mindegyik intézet háromszor annyit, mint amennyit rendelt. Nagyontiszt. vizitátornőnk pedig megengedi, hogy ez igazán jó célra fölhasználhassanak minden oly pénzösszeget, mely szabad rendelkezésükre áll, s esetleg színelőadással vagy szorgalmi munkával szerezzék meg a még hiányzó összeget. Akkor mindjárt hozzáfoghatunk a nyomtatáshoz, s a kész könyveket azonnal szétküldjük a megrendelőknek.

Így körülbelül 10 évre el lesznek látva kézikönyvekkel, s a befektetett tőke ez idő alatt majd szépen visszatérül. Ha e cél elérésére nem tesznek meg minden lehetőt, lehetetlen a kézikönyv kiadása; s akkor sokáig nem lehet szó a Máriagyermekes egyesületi lapjáról sem. Megértettük? Nos rajta, fogjunk munkához!

Humilitas nővér levele.

Kedves Sapientia nővérem!

Bölcs tanácsait jól szívembe véstem és már egyszer hasznát is vettem. Mikulás napján gyermekeim mindenféle édességgel kedveskedtek. Bizony, nem csekély áldozattal vonták meg maguktól! Én örülve, hogy tanácsait követhetem, mindent kiosztottam tanítványaim között. Nagy volt erre az öröm! Egyik leánykám ragyogó arccal kiáltotta felém: „A kedves nővér jobban szeret minket, mint a csokoládét!” Ebből láttam, mily jó hatást gyakorolt növendékeimre ez a kis önmegtadadásom. Igen, kedves Nővérem, mindenben követem bölcs tanácsait, bizonnyal mindig ilyen jó sikerre vezet!

Ugy-e nem haragszik, ha ismét munkát adok Önnek, hogy bajomból kiségiessen? Másfél éve csak, hogy elhagytam a szemináriumot, de ez a kis idő igen nagy volt az én életemben! Ha látna, alig ismerne rám. Kérdi ugyebár, miben áll e változás? Hát nem is tudom, hogy írjam le.

Azt hiszem, legjobban vázoló állapotomat, ha csak annyit írok magamról, hogy a szemináriumban magamra öltött szellemet túnni látom.

Tiszt. igazgató-nővérünktől gyakran hallottam, hogy őrizzük a szemirárium szellemét: akiről lepattan, nem lehet sz. Vince igazi leánya. Megértettem ezt akkor, tudtam is, milyen szellem tesz jó irgalmas nővérré. De most, amikor napról-napra gyengül a lelkerőm, lankad a buzgóságom, tudni vágyom, mi ennek a lelki senyvedésnek oka? Tulságosan leköt talán az iskolai munka? Úgy veszem észre, hogy nagy elfoglaltságom közepette haldoklik bennem a testvéri szeretet; nem sokat törődöm velük, csak saját teendőim elvégzésével; ezt mindenek elébe helyezem; szinte önző lettem.

Szűnőráim is oly üresek! Egy cöppet sem üdülök föl, hiszen még akkor is teendőim foglalkoztatnak, írásbeli dolgozatokat javítok. Ha megszólítanak, türelmetlen vagyok, mert vidám beszélgetésre nem találok időt. Ez volna oka lelki senyvedésemnek, lelki haldoklásomnak? Ó mily örömtelen az én életem így! Gondatlanul, sietve végzett lelki-gyakorlataim erőltlenül hagynak. Pedig érzem, hogy engem nem pusztán tanítónőnek hívott meg a jó Isten; hisz nekem lelki életet, irg. nővéri életet kellene élnem! Magyarázza meg nekem kedves nővérem, hogyan egyesítsem Márta és Mária szerepét. Néhány praktikus útbaigazítása, remélem, ismét helyes útra terel.

Kedves sorait előre is hálásán köszönve maradok
igénytelen

Humilitas nővére.

A szeretet iskolájából.

Halk kopogtatás a szerkesztőség ajtaján. Nyílik az ajtó. „Ni, a Napsugár nővér! De régen járt erre!” —

kiáltják többen. „Hallottam, hogy a Központi Lap olvasói érdeklődnek viselt dolgaim iránt — mondja szerényen —, gondoltam tehát, leírom számukra, mit tanultam újabban a szeretet iskolájában; hátha jó szolgálatot tesz majd egyik-másik nővérünknek. Át is adom mindjárt; ha megfelel, juttassanak neki kis helyet a lapban; ha nem felel meg, lesz legalább fűtéshez való papirosuk.

— Ha nem hosszú, még beszorítjuk, mert a szeretetről sohasem beszélhetünk eleget. Hadd lássuk!

„Kedves Központi Lap! Talán még nem is tudod, hogy drága betegeimtől elváltam, mert a szent engedelmesség a házi tisztségbe helyezett. Nem tagadom, az első pillanatokban fájt ez az áldozat; de igazán csak pillanatokig. Addig, amíg a kegyelem szava el nem némitotta a természet ellenkezését; amíg meg nem értette velem, hogy szent hivatásunk minden tisztsége egyenlő értékű, egyformán magasztos és érdemszerző. Mindegyikben reggeltől estig, sőt estétől reggelig is, a jó Isten akaratát teljesítjük valamennyien. Mihelyt azt jól átgondoltam, nem volt többé nehéz az elválás sem betegeimtől, — hiszen tudtam, hogy jó, sőt jobb kezekbe teszem le sorsukat — sem a háztól, a tisztségtől, sőt még kedves nővérünktől sem; hiszen a jó Istenben egyesülve maradunk s bárhová megyek, mindenütt megtalálom Istentől rendelt elüljárómat, kedves nővéreimet.

De hiszen nem is ezt akarom neked elmondani, kedves Lapom, hanem inkább azt, hogyan sikerült kárpótolnom magamat azokért a szeretetszolgálatokért, amiket drága betegeimnek most már meg nem tehetek. Elhatároztam ugyanis, hogy — miután a házi tisztségnek az a nagy előnye van, hogy az egész házban mindenkivel érintkezésbe hozza az embert — mindenkit, elsősorban pedig kedves nővértársaimat úgy tekintem, mint reámbizottakat, akiknek ügyén-baján segíteni vagyok köteles. No, nem úgy értem

ezt, hogy dolgaiba avatkozzam; hanem úgy, hogy, röviden mondva, mindenkor kész legyek szolgálatukra.

De persze, ezt nagyon könnyű elhatározni; hanem mikor tettre kerül a dolog, bizony százféle akadály gördül az ember útjába! S az a kis házi ördög fel is használja őket! „Most nincs idő: ma nem lehet; juj, ez nehéz! Most menjek át az udvaron, mikor úgyis fázom?” — Még olyanokat is sug ám mint pl.: Ennek a mogorva nővérnek minek segítenél? Meg se köszöni! Ez meg multkor milyen csúnyán nézett rád, mikor arra vitted a szemet! — Megvallom, egész stúdium, valóságos tanulmány lett rámnézve ennek a szép elhatározásomnak a kivitele.

Jó, legyen; — gondoltam. Járjunk hát a szeretet iskolájába. S most, majdnem egy esztendő után, azt merem reményleni kedves Lapom, hogy Isten kegyelmével ennek az iskolának első osztályát, az ábécéjét be is fejeztem. Sok-sok leckeórát vettem ám; s ha megengeded, majd elsorolok egynehányat, hogy azon kedves nővéreink, akiknek szintén kedvük kerekednék a beiratkozásra a szeretet iskolájába, mindjárt föl is használhassák.

Tudod, nálunk most szürke az egész ház. De ne gondold ám, hogy a portól; — ó, annak én vagyok a legnagyobb ellensége! — hanem a missziós-pamuttól, amiből apraja-nagyja kabátokat, sapkákat, szettereket kötöget, horgolgat. Mindenki versenyez, hogy minél több szegénynek készíthessen meleg télire-valót. Nekem, a „házi tündernek” — így neveztek el ugyanis nővéreink, mert partvis nevű varázsvesszőmel minden piszkosat tisztára varázsolok, — vajmi kevés időm és alkalmam van erre a kedves munkára; pedig igazán nem is annyira a szegénynek, mint inkább a kis Jézusnak kezdtem el egy kis kabátkát.

Na, de mégis. Tegnap nagyon siettem a dolgommal,

így mára kevesebb maradt a pucolásból. 10 óraker már kezdetem, hogy beülhessek másfél órára a társulati szobába és boldogan forgathassam kötötűimet. Ám alig kötök egy sort, máris belép kedves nővérünk és magához int. „K. nővérem, mondja, nekem a városba kell mennem, s a portás-nővér kísér el. Legyen oly jó s helyettesítse őt a portán, amíg vissza nem tér.“

Megvallom, kis híja volt, hogy kissé kedvetlenül ne mondjam az „Isten fizesse meg“-et; de őrzőangyalkám még jókor fülembé súgta: „Vigyázz, ne mutasd, hogy e megbízatás most éppen nincs nyedre!“

Jól sejtettem. Hiába vittem le a munkát. Egyik csöngetés a másikat érte! Most a postás, most a doktor, most egy zsák lisztet hoztak, majd meg egy nővér szülői jöttek. Azt se tudtam, hová szaladjak előbb, hogy mindenkít kielégítsek, elintézzek. Egy órai lőtás-futás után kis lélegzetet vett a porta. Csend van, nyugalom van. Lám, most mégis leülhetek kissé kötögetni a kabátkámon. Alig veszem elő, megpillantom a portás-nővér munkakosarát. Benne egy kész szvetter, meg egy félig kész sapka. Halloltam tegnap, hogy sopánkodott, bár készen volna már ez a munkája, mert nincs már ép harisnyája, amit holnap fölvegyen. Mi lenne — gondoltam magamban — ha meglepném őt a kész sapkával?

A gondolatot tett követte. Hozzáfogtam, lehető gyorsasággal, mert az idő rövid. Uram, csak most ne küldj senkít a házba! De bizony, küldött. Újból levél jött; majd egy szegény zörgetett alamizsnáért; aztán jött a pék, a hentes! Minden csendítésnél attól féltem, hogy már-már türelmetlen leszek, hiszen annyira szerettem volna elkészíteni a kis sapkát, s oly kevés hiányzott már hozzá!

Pár percnyi nyugodt munka után ismét csöngetnek. „De most az egyszer várjanak! — gondoltam magamban — már éppen csak be kell fejeznem a munkát, s attól

felek, mindjárt itthon lesznek.“ — De jaj! minél jobban sietek, annál több a baj; mintha csak összebeszéltek volna gombolyag és horgolótű; egyik sem értette a másikat. A csöngetés mindig hevesebb lesz. „Már még sem fejezhetem be, muszáj kiszaladnom!“

Ajtót nyitok; s nagy meglepetésemre ki lép be rajta? Kedves nővérünk a portás-nővérral. Talán zavarodott arcokra való tekintettel maradt el a megérdemlett korholás, amiért megvárakoztattam őket; pedig már ott láttam azt kedves nővérünk szemrehányó tekintetében, mert mindig szigorúan kívánta, hogy az érkezőket azonnal bebocsássuk.

Azért elég volt nekem ez a tekintet is és az a tudat, hogy okot adtam elégedetlenségre. El is ment tőle minden kedvem a sapka elkészítésétől! De jókor megszólalt ismét jó szellemem: „Mert nincs kedved, abban hagynád? Győzd le magad s láss gyorsan hozzá. Amíg fölmegy a nővér a kápolnába, kész is lehetsz vele.“ — „Jó, jó. K. nővérem, úgylis mindjárt féltizenkettő. Maradjon csak kérem, a közös imánál és asztalnál; majd én addig helyettesítem.“ — S a rossz természet le volt győzve. A sapka szépen, nyugodtan elkészült. Még egy csinos zsinór és gomb is került köréje. Azután gondosan elrejtve a szvetter alá, helyére állítottam a kosarat, nehogy mindjárt észrevegye a belépő nővér és hálálkodjék érte. A nagy buzgóságba kissé belepirulva, de boldogan és mosolyogva adtam vissza kulcsait...

Más alkalommal említették, hogy a szegény konyha-nővérek mily nehezen jutnak hozzá, hogy kijavítsák elrongyolt holmijukat, harisnyájukat, hiszen még a rekreációban is válogatnak, tisztogatnak a konyhára. „Ahá — gondoltam — Napsugár nővér, itt ismét van valami nekedvaló!“ — Miután megkaptam tisztelendő nővérünk engedélyét és ígéretét, hogy nem árul el, fölzaladtam a hálóba s átnéztem a szegény konyhások harisnyáit. Persze, siralmas látványt nyújtottak. Az egyiknek csak kettő volt,

s az is rongyos. Elvittem jó nővérünkhöz; megszánta. Adott elegendő pamutot, hogy újból megkösse őket. Az ám, de majdnem póruljártam ismét meglepetésemmel! Jött a szombat. Akárhogy iparkodtam, nem lett kész a harisnya. S végig kellett hallgatnom a szünórán a jó nővér keserveit, hogy csak két pár harisnyája volt s abból is egyet elvitt valaki; ő biztos benne, hogy betette a szekrénybe, stb. Kedves nővérünk jelentősen pillantott rám, de nem árult el; csak biztatta a nővért, hogy majd megkerül az a jószág. Talán az angyalkák vitték el, hogy kijavítsák. De volt is aztán öröm, amikor visszakerült az újonnan megkötött harisnya! Nem is bánta többé Márta nővér, hogy most meg a másik tűnt el. „Csak hadd vigyék az angyalkák, — mondogatja — majd visszahozzák épen! Isten áldja őket!”

Ismét máskor épen a folyosót mostam föl, mikor a postás jött meg nagy csomaggal. A jó öreg portás-nővér megkért, vinném föl tiszt. nővérünkhöz. Én erős, fiatal vagyok, ő már nem bírja. „Ejnye, — gondoltam — épen most kell ennek megtörténnie, mikor föl vagyok gyűrűközve, a víz meg áll a folyosón?” — Már-már azt feleltem: „Jó, fölviszem, de csak később, most nem érek rá!” — „Hopp, vigyázz Napsugár nővér, ez nem volna szép felelet!” — „Fölviszem szívesen!” — s már szedtem le magamról az ujjast és kötényt.

Fölkapva a nehéz csomagot, siettem vele föl a lépcsőn. Még el sem értem kedves nővérünk szobáját, mikor esdőleg szól egyik nővér. „K. nővérem, nem bírom kinyitni ezt a zárat, pedig várnak rám. Ön erősebb; próbálja meg, nyissa ki.” „Na — gondoltam — még ez is hozzá! Rászárad a piszkos víz a folyosómra; dörgölhetem azután!” — De, Istennek hála, mégegyszer győzött bennem a kegyelem; valami jóleső melegség áradt szét lelkemen. Letettem a csomagot; odamentem a szekrényhez,

s egy erős rántással csakugyan fölpattant a zárja. „Köszönöm! A jó Isten küldötte ide!” — hálálkodott a nővér, de a többit már nem is hallottam, mert továbbsiettem csomagommal.

A víz tényleg rászáradt a folyosómra, de csöppet sem bántam. Oly meglegedés, oly boldogság töltött el akkor egész nap, hogy mindig a *Magnificat*-ot énekeltem volna.

Mielőtt álomra hajtottam fejemet, kérdeztem önmagamtól: „miért is vagyok ma oly boldog? S egy benső hang azt súgta: „*A szent hívásban mindenki annyiban boldog, amennyiben másokat is boldogítani tud!*”

Öröm és üröm!

Hogy ne törjék fejüket kedves olvasóim e szokatlan cím jelentésén, mindjárt meg is magyarázom. Örömem az, hogy végre megérkezhettem; pedig sokan azt gondolták már, hogy elakadtam a nagy hóban, sőt hogy talán már életben sem vagyok. Késedelmem egyedüli oka az volt, hogy az idén a páros hónapokban állítok majd be, amint tavaly a páratlan hónapokban. Dehogy is tudtam volna lelkemre venni, hogy elmaradjak! Jövök én hűségesen minden második hónapban, ha továbbra is olyan szeretettel támogatnak k. olvasóim, mint most újabban is tették egyesek a Miklós bácsi puttonyában, mások a szent Karácsony angyalszárnyain juttatva el hozzám szeretet-adományait. Csak annyit mondok: jó kamatra van eltéve minden fillérjük, s a jó Isten semmit sem felejt!

Volna azonban három szerény kívánságom. Az első az, hogy csak forgassanak szorgalmasan és olvassanak el szerényen; mert őszintén mondom, a sarokba állni még kicsi koromban sem szerettem, hát még most, amikor

megnöttem! Nem lesz baj, ha a sok olvasástól kissé kopott és gyűrött leszek is; szívesen köptatom el drága köpenykémet, csak olvassanak! Inkább háromszor is elolvassanak, mintsem hogy a szekrény mélyére dugjanak!

Második kívánságom az, hogy legyen minden házban egy jószágos gondozóm, aki példányszámaikat elsöben olvasásra kínálgatja, — s ha már igazán mindeki elolvasott — szépen összegyűjti, szám szerint összeköti és rendben tartja. Most ugyan nagyon drága a bekötetés, de — ahol az első négy évfolyam számai sincsenek még bekötve, 1914-től 1917 ig, — bizony érdemes volna még most is bekötetni öket, gondosaan hozzáillesztve elől a tartalomjegyzéket is, máskülönben elkallódnak lapjaim. 1918-tól kezdve azonban ne köttesenek be, mert azóta még nincs meg a tartalomjegyzék. Nos, ki lesz a gondozóm?...

A harmadik kívánságom az, hogy ne csak elolvassanak k. nővéreink, hanem minél gyakrabban fogja kezébe egyik-másik nővér a tollát is, hogy írjon a Központi Lap számára. Bizonyára minden házban történik egyszer-mászor valami, ami az összes házakat érdekelné, s ami épülésre és okulásra szolgálna. Némi fáradsággal jár ugyan a leírása, de a kis fáradság bőven megtermi gyümölcsét. S én előre is minden cikkért egy Ave-t ígérek, a nagyobbakért akár hármat is.

De — amint én ismerem k. nővéreinket — nem is annyira a fáradság az, amitől visszariadnak, mint inkább valami furcsa, púpos alázatosság, mely visszatartja öket az írástól, még akkor is, mikor volna jó ötletük vagy gondolatuk. Mindegyik azt gondolja ugyanis: „Miért éppen én írjak? Ez vagy az a nővér is meg tudná írni, neki még jobb az irálya.“ Vagy pedig, amikor pl. felszólítást kapnak arra, hogy valamely tárgyhöz hozzászóljanak: „Ó, bizonyára sokan hozzászólnak: én is tudnék ugyan mit írni, de majd inkább csak megfigyelem, mit írnak mások!“

S miután minden egyes nővér így gondolkozik, a szegény Központi Lap, vagy mondjuk ki: a szegény jószágos Elüljárók, akik valamely fontos dologban a Közp. Lap útján akarták a nővérek véleményét megtudni, kénytelenek elállni valamely szándékuktól, vagy intézkedni legjobb belátásuk szerint, miután nővéreik kényelemszeretete vagy púpos alázata miatt nem érték el céljukat.

Az öröm, az keserű ital. Csak a gyógytárban használják; az érkező jóbarátot, vendéget nem traktálják vele. Már pedig kis barátjukat, a Központi Lapot mégis örömmel itatják azok a nővérek, akik a hasábjain olvasott oktatásokat, utasításokat, jótanácsokat, sőt — mondjuk ki — rendeleteket, — amiket az egyöntetűség kedvéért minden nővértől egyformán megkívánnak a kedves elüljárók, — éppen csak hogy meghallgatják, azután úgy tesznek, mintha nem is hallották volna.

Hány meg hány példát hozhatnék föl erre. De csak a legutolsót említem. Múlt számomban hozzászólást kértem a közös mise-hallgatáshoz. Mindeddig egyetlen egy érkezett be. Mit jelent ez a hallgatás? Nem tetszik ez az eszme, vagy sehogyan sem keresztülvihető? Akkor éppen ezért meg kell írni, hogy miért nem lesz jó általánosítani; melyek az akadályok? Ha pedig tetszik, azt is megírni, miért, hogyan lehetne bevezetni? Mindenesetre beszélni kell előbb a ft. plébános úrral, megkérdezni véleményét, beszélni a kántor, a tanító urakkal is, mert hiszen akkor a fiúk is ugyanazt imádkozzák. Nagyfentosságú dolog ez, kedves nővéreim, azért nem türhetem, hogy közömbös nembánomsággal, — mert csakis erre mutat a hallgatás, — elüssük vagy napirendre térjünk fölötte. Elvárom tehát, hogy minden iskolaházból a legközelebbi alkalommal — amikor ugyanis nem kell külön bélyeg hozzá — megérkezzék a hozzászólás. Ily közös imát is csak néhány helyről küldtek be, pedig tudom, hogy

másutt is imádkoznak a gyermekek közösen a szentmise alatt.

Bizony, megvallom, hogy nagy bánatom az, hogy oly kevés érdeklődést látok olvasóimban a társulati közös ügyek iránt. Kérnék tehát e tekintetben is több baráti megértést és jóindulatot.

S most még elkésve boldog újévet kellene ugyan kívánom kedves olvasóimnak; de ettől mentsenek föl, kérem. Mert én azt hiszem, hogy a boldog új évet nem kívánni kell, hanem meg kell csinálni úgy magunknak, mint k. nővéreinknek.

A vizontlátásra,

a Központi Lap.

Kérdések—Feleletek.

1. *Megszűnt-e már a Kérdések—Feleletek rovata?*

— Korántsem. Hogy mégis sokáig hiányzott a Lapból, annak nem a Lap, hanem a tisztelt olvasóközönség az oka, aki nem küldött be kérdést az elválasztásra. Pedig bizonyára sokaknak lelkében akad egy-egy kérdőjel, amit szeretne onnét eltávolítani. Kérünk tehát e tekintetben is több bizalmat és bátorságot.

2. *Egyöntetűség kedvéért, külső magunktartásában hogyan végezzük a kereszttutát?* — Erre nézve a már csak bekötésre váró magyar imakönyv megadja a szükséges utasításokat. Most csak annyit jegyzünk meg, hogy a búcsúk elnyeréséhez két kellék kívántatik. 1. Az Úr Jézus szenvedéséről való elmélkedés, s 2. az, hogy az egyik stációtól a másikhoz tényleg *menjünk*. Egy helyben való letérdelés és fölállás csak azon esetben elfogadható, ha annyira zsúfolt a helyiség, hogy lehetetlen a körüljárás.

3. *Esti ima után szabad-e a kápolnában maradni?*

— Szokásaink értelmében a közös estiimától közösen

hagyjuk el a kápolnát. Egyesek bennmaradása különködés volna s azt eredményezhetné, hogy az illető 9 órára nem kerülne ágyba.

4. *Vasárnap szabad-e ülvé fogyasztanunk el a háromórait?* — Igen.

5. *Ádvent szerdái is állva reggelizünk-e?* — Igen. Szent szabályaink szerint: „*abstinenc-napok még számunkra ádvent szerdái.*“

Szünórák.

Hittanórán.

A szenvedő lelkekről folyik a tanítás. „Hogyan lehet segíteni a szegény lelkeken?“ — kérdi a hitoktató úr.

Gyermek: „Úgy, hogy ki kell eresztetni őket.“

Az utolsó ítéletről van szó. A jó Isten ott majd mindent napvilágra hoz, mert mindenről tud. Az emberek közül még a legnagyobb tudósok sem tudnak mindent. „Mit gondoltok, gyermekek, a csillagászok tudnak-e mindent?“ — kérdi a hitoktató úr. Gyermek: „Igen.“ — „Miért“ — „Mert azoknak kukkerjük van.“

Kérdés: „Miért rejtezt el az Úr Jézus a kenyér színében?“ — Felelet: „Azért hogy meg ne foghassák a zsidók.“

Az óvodában.

Egy óvodás fiúcska mesél a karácsonyról. „K. nővér kérem, nálunk olyan nagy karácsonyfa volt, hogy az asztaltól a *profontig* ért.“

Egy másik kis fiú egyszer rosszul lett az óvodában. A nővér megkérdezte a gyermekeket, melyik tudja, hol lakik, hogy az anyját elhivathassa. Erre egy kis lány kicsinylően néz a fiúcskára és biggyesztve mondja: „Mekkora csizma van lábán és mégsem tudja, hol lakik?“

Egyik cselles kis leányát megszidta a nővér. Ez persze, duzzogott érte; s hogy kifújja kis szíve bosszúságát, a nővérrre mutatva odaszólt a szomszédjának: „Nézd csak, milyen kis kontya van, s az is csupa rongybul van!”

Levélszekrény.

Minden k. olvasómnak, de kivált kórházi nővéreinknek figyelmébe! A reggeli s esti imát újból kinyomattuk, ára 50 fillér. Kérjük buzgó terjesztését, kivált a szegény betegek között s általuk a családokban. Ha buzgóságunkkal hozzájárulunk, hogy a közös imádság ismét meghonosodik a magyar családokban, nagy érdemet szerzünk s szegény hazánk megmentéséhez nagyban hozzájárulhatunk. — **Eleonóra nővér.** Nagyon köszönjük buzgóságát a Marillac-füzetek terjesztésében. De még egy könnyebb módot is ajánlhatok. Ismerős világi egyéneknek, akik sokakkal érintkeznek, adjon ki bizományba egy csomót, eladásra. Minden eladott példány után vegyen át tőlük 3 K-t, a többi az övék marad. Most ugyanis legkevesebb 5 K-ért árusítható. Így szívesen vállalkoznak rá, s dicső Anyánk tisztelete oly körökben is elterjed, amelybe mi nem juttathatjuk el. — **Mindenkinek.** Amit k. Eleonóra n.-nek ajánlunk, azt mindenki könnyen megteheti. Csak kérjenek tőlünk füzeteket. A pénzt az eladás után is be-
küldhetik.

